

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo. Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev

Velja

za Jugoslavijo . . . K 10—
» ostalo inozemstvo » 15—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 20 h.

Za oglasila se plačuje po 20 h, med besedilom po 40 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 30 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 40 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 10 h za besedo vsakokrat; minimum 1 K.

Za izveščilo pri upravništvu 1 K posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »Mir« v Celovec, Vetrinjsko obmestje št. 26.

Leto XXXVIII.

Celovec, 18. julija 1919.

Št. 23

Kaj je s Celovcem?

Potnik, ki stopi na celovška tla, mora opaziti, da se mesto in njegova okolica nahajata na neki mrtvi točki. Neka apatija zavlada je med prebivalstvom, nikakega življenja ni videti na ulicah, vse se skriva, šepeta, posluša in čaka, kaj bo prinesla bližnja bodočnost. Celovec se nahaja v duševnem stanju, katero preživlja človek, ko se mu v sanjah kakor nekaj težek kamen vleže na prsa takozvana trota mōra in ga muči do smrti. Celovec je naš in čudo — mi nismo v njem gospodarji!

Zakaj vse to? Vzrok tiči v prvi vrsti v znanih intrigah in spletkah italijanske vlade in njenih diplomatov. Od Beljaka do Celovca gre tisti klin, katerega bi hotela Italija zabiti v naše kraje, da bi ločila našo državo od severa, da bi tako končno zadovoljila svoje aspiracije po zavladaanju Balkana, z eno besedo, da bi postala dedič Nemčije na celem ozemlju naše države. Od tega izvira tudi zaslepljena trdovratnost, da odreka naši državi svoje priznanje. Vprašanje Celovca torej ni lokalnega, marveč mednarodnega, da svetovnega pomena. Kajti klin, ki ga zabija tu Italija, deluje v veliko večji in v taki meri v Parizu, da je spravil na mrtvo točko tudi vse delovanje mirovne konference. In ako bo Italija imela še naprej glavno besedo v Parizu, ako konferenca ne nastopi odločno proti nji, je čisto gotovo, da je le vprašanje časa, ko bodo Italija in Francija padle kot žrtve revolucije.

Krivi sedanjemu nevzdržljivemu stanju Celovca pa smo tudi mi. Preveč precenjujemo moč Italije in od tega naša prevelika obzirnost in pomanjkanje odločnosti. Celovec je bil najzagrizenejša gnezdo avstro-pangermanskih politikov, ki še danes v gorah pri Špitalu pod okriljem Italije nadaljujejo gonjo in hujskanje proti Srbom in Srbiji in sploh proti vsemu, kar je jugoslovanskega. To gnezdo je razdrto. Z njim vred pa se bo podrta tudi zamišljena stavba italijanskega imperijalizma.

Celovec je naš. Naše junaško vojaštvo ga je zavzelo in ono hoče videti tudi sadove svojega dela.

Celovec je naš in mora ostati naš! Dajte nam torej našo upravo, ki mu bo vlila svežega duha za novo, srečnejše in mirnejše življenje. Ako je šlo v Mariboru, iti mora tudi v Celovec. Torej več odločnosti in za nami bodo šli tudi tisti, ki danes še rovarijo proti nam.

Dr. I. Stefančič,
drž. obmejni komisar in legijonar.

Kako je v Beljaku?

Gospod, ki se je pred kratkim nekaj dni mudil v Beljaku, nam poroča: Življenje v Beljaku je zelo živahno. Povsodi mnogo Italijanov, ki so nastanjeni tudi po raznih vaseh beljaške okolice. Vsak dan svira laška vojaška godba poleg parkhotela. V mestu so odprli Lahi tri prodajalne, kjer prodajajo razno italijansko blago in živež, kakor olje, riž, makarone, ceres in dr. Ceresova mast stane 29 K, dočim jo je dobiti v Celovcu za 24 K. Kdor pa ima srebro (krone), plača za kg samo 9 K. Drobiz je popolnoma izginil, ker ga Lahi pridno pobirajo. — Slovenci se seveda ne smejo preveč javno kazati, a vseeno se čutijo sedaj, odkar so Lahi v Beljaku, malo bolj varni pred Volkswehrovci. Sicer pa še poslednji vedno plenijo in ropajo pri Slovencih v okolici. Na voglih so nabiti plakati, ki pozivljajo letnike 1882—1899, da se morajo javiti radi nove katastrofije. O Celovcu krožijo najneverjetnejše stvari, češ da vlada v mestu velika lakota, v okolici pa, da Srbi in Jugoslovani kosijo žito na polju ter krmijo z njim svoje

konje. Nemci hočejo biti v pondeljek (14. t. m.) ob 5. uri popoldne v Celovcu. — Skozi Beljak se vračajo vojni ujetniki iz Italije. V soboto so se peljali Poljaki s polno vojaško opremo.

Pogreb junaka.

Lep in veličasten je bil sprevod, ki se je vil preteklo nedeljo od Dobrlevasi gor proti hribčku, kjer spijo večno spanje dobrlevaški farani, tako lep in veličasten, da ga morebiti še ni videla kdaj enakega dobrlevaška fara.

Pokopali so na domačih tleh pokojnega Ivana Kranjca, bivšega poročnika ljubljanskega pešpolka, ki je bil pri izvrševanju svoje najsvetejše dolžnosti, v boju za domovino, ranjen in potem zversko ubit od nečloveške roke sovražnikove.

Truplo pokojnikovo so prepeljali iz Glinj, kjer je bilo začasno pokopano še meseca aprila.

Od daleč naokoli, iz vsega slovenskega Korotana, iz Podjune in Roža, so prispeli ljudje, da izkažejo zadnjo čast padlemu junaku. Vsak, kdor je le mogel, se je udeležil tega pogreba.

Brezštevlni vencji, celi kupi šopkov in cvetlic pa so pričali, kako zna slovensko koroško ljudstvo ceniti spomin svojih junakov, pričali so o globoki hvaležnosti našega naroda do onih, ki so mu s svojo dragoceno krvjo priborili lepše dneve.

Točno ob 3. uri popoldne se je začel sprevod pomikati iz vasi, kjer je truplo blagoslovil č. g. prošt ob asistenci šestih duhovnikov in kjer so mu domači pevci zapeli žalostinko: „Nad zvezdami“.

V sprevodu je bilo opaziti v prvi vrsti generala Smiljanića in Maistra, častniški zbor dravske divizije, mnogo drugih častnikov in vojaštva, zastopnike raznih občin in društev iz vseh delov Koroške ter ogromno število domačega in tujega ljudstva.

Ko so spuščali krsto v grob, je oddala četa, ki je spremljala sprevod, s salvo zadnji pozdrav.

Nato je č. g. prošt Randl v ginljivih besedah očrtal življenje pokojnikovo ter dejal med drugim: Dragi rojak, izpolnila se Ti je ena želja, da počiva tvoje telo v domači zemlji, v bližini tvojih dragih roditeljev, ki si jih ljubil tako iskreno. Bil si vesel mladenič, vedno vesten v izpolnjevanju vseh svojih dolžnosti, prijazen z vsakomur in ljubezniv v občevanju s svojim narodom. Vsakdo, kogar sem popraševal, mi je odgovoril, da je Kranjc zelo priden in nadarjen ter je obetal najlepše nade za bodočnost. Zato bodi prepričan, da ti bomo ohranili časten in trajen spomin!

Globoko v srce je segel vsem nagrobni govor generala Maistra, ki je govoril približno tako-le:

Ko so lanske jeseni utihnilo topovi na bojiščih, tedaj je završalo širom slovenske domovine, kakor v bukovem gozdu, kedar ga burja pretresa. Na naši severni meji, na Štajerskem in ponekod tudi na Koroškem, so zagoreli kresovi, oznanjajoč nam, da so prišli dnevi svobode. Toda žal, da činitelji, ki so bili za to poklicani, niso bili takrat povsem na svojem mestu. In tako je moral narod seči po samopomoči, sam je moral nastopiti trnjevo pot osvobojenja. Tudi koroški Slovenci so morali kreniti po tej poti. Mi Slovenci nimamo Kosovega polja, naše Kosovo je Koroška. Namesto rdečih rož, ki cvetó Srbom na Kosovem, so razmetani po njej črni grobovi. Nesrečni tisti, ki so morali dati življenje za bivšo Avstrijo, najbolj srečni pa tisti, ki so padli za našo pravo domovino. Roditelji in sorodniki, naj vam se posuše solze, kajti tudi vaš Ivan je med poslednjimi!

Po naših šolah se bodo učili njegovega imena kakor tudi imena vseh tistih, ki so padli v boju za osvobojenje. Dan žalosti je danes, a samo za sorodnike, za narod je to največji praznik. Pokojnikova kri je seme za bogato žetev. Želi pa bomo mi, žel bo ves slovenski narod. Zato slava, trikratna slava njegovemu spominu!

Podpolkovnik Derjani, poveljnik ljubljanskega pešpolka, se poslavlja od njega v imenu moštva in častništva svojega polka. Povdarja, da je pokojni Kranjc vršil svojo službo vestno in zvesto; kamor so ga postavili, povsod je bil na svojem mestu. Bil je ranjen in kot takšen bi moral biti nedotakljiv, ako bi bil imel pred seboj viteškega nasprotnika. Toda padel je v roke nečloveškemu sovražniku, ki ne priznava nobenih mednarodnih dogovorov in postav. Zato je njegova kri maščevala v tako kratkem času ta nečloveški čin.

Moški zbor je zapel nagrobnico: „Blagor mu, ki se spočije . . .“ Ni ga bilo očesa, ki ne bi bilo rosnobno ob teh otožnih zvokih.

Nato se je v imenu koroških akademikov še poslovol kaplan filozof Čarf: „Ko smo na belo nedeljo na shodu v Dobrlevasi skupaj snovali načrte za narodno delo v bodočnosti, tedaj pač nismo slutili, da boš Ti čez nekaj dni že žrtev tega dela in da bomo danes stali ob Tvojem grobu. V Tebi smo izgubili enega svojih najboljših, najbolj nadarjenih tovarišev. Bridko homo občutili Tvojo izgubo, težko bomo pogrešali Tvoje pomoči pri našem delu. Toda iz Tvoje krvi bo vzkliklo seme, ki nam bo dalo novo moč za naše narodno delo v borbi za domovino.“

Gora vencev in rož je pokrila sveži grob junaka, ljudje pa so se razhajali z zavestjo v duši, da je Ivan Kranjc bil ena izmed tistih žrtev, brez katerih bi nam danes ne sijalo svobodno jugoslovansko solnce na Koroškem.

Poročnik Kranjc je bil med prvimi, ki so po polomu Avstrije stopili v vrste boriteljev za osvobojenje Korotana. V Sinčivesi je skupno z nadp. Wuttejem in Lipicom ustanovil in organiziral narodno stražo. Ko je prišel na Koroško stotnik Knez, je stopil v njegov odred. Pozneje je ta odred tvoril 10. stotnijo ljubljanskega pešpolka. S to stotnijo se je pokojni Kranjc udeležil bojev dne 28. in 29. aprila. Ob 5. uri zjutraj 29. aprila je bil pri naskoku na Glinje ranjen v nogo. Ker je bil njegov vod od vseh strani obkoljen, se je moštvo deloma razkropilo, deloma je bilo ranjeno in ubito. Kranjc je padel v roke sovražnika. Prosil je nemškega častniškega namestnika Wutteja, naj ga obveže, le-ta pa mu odgovori: „Da hast du, windisches Schwein!“ ter ga ustrelil. Pokojnikova teta je sporočila domačim, da so ga pokopali v Glinjah.

Ivan Kranjc je bil zelo nadarjen mladenič. Maturiral je 1914. leta ter moral nato takoj k vojakom. Služil je ves čas pri celovškem planinskem pešpolku. Leta 1918. se je vpisal na poljedelski visoki šoli na Dunaju. Bil je član kluba koroških akademikov „Gorotan“. Že kot gimnazijec je zelo rad občeval s priprostim ljudstvom ter pridno nabiral narodne pripovedke in pravljice. V Kranjcu smo izgubili Korošci enega najnabudnejših koroških dijakov.

Politični pregled.

Kriza v ljubljanski deželni vladi odpravljena.

Deželna vlada za Slovenijo je v svoji seji dne 8. t. m. sklenila, da ne poda demisije. V vladi ostane tudi zanaprej dr. Žerjav. Spričo našega resnega zunanjega položaja mi to vest beležimo z velikim zadovoljstvom.

Amerika nam bo dala stroje.

Belgrad, 13. julija. Tukajšnja obrtna zbornica je stopila z ameriškimi industrijskimi tvrdkami v dogovore radi dobave strojev in dovoljenja kredita jugoslovanskim obrtnikom. Ena ameriška tvrdka je sklenila odpreti stalno razstavo strojev in orodja, ki se lahko dajo na razpolago jugoslovanskim obrtnikom.

Meje Nemške Avstrije.

St. Germain, 12. jul. „Temps“ od 11. t. m. poroča: Vrhovni svet je v današnji seji poslušal referat predsednika komisije, ki ima določiti avstrijske meje. Komisija je predložila, da se v oči-gled povečanja nemško-avstrijskega ozemlja proti Ogrski med Donavo in jugoslovansko mejo dovoli Čehoslovakom mostišče na levem bregu Donave nasproti Požuna.

Draginjski izgredi v Italiji.

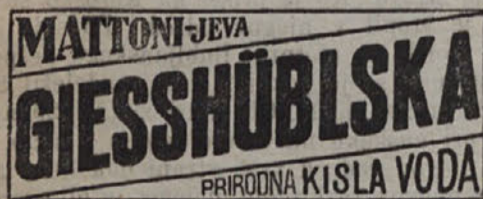
Trst, 13. julija. Iz Vidma (Udine) poročajo: V Spilimbergo je prišlo do nemirov vsled draginje. Razjarjena množica je plenila trgovine in napadla vojake, ki so začeli streljati iz strojnic. 5 oseb je ubitih, 11 težko ranjenih.

Kje bodo sodili bivšega nemškega cesarja?

Cesarja Viljema ne bodo prepeljali v Tower, marveč v Buckingham Palace. Tam ga bodo tudi sodili. Merodajno za sklep, da naj Viljem ne pride v Tower, je bilo, da bi ga morali voziti pred sodišče, kar bi povzročalo nemire in bi ga ljudstvo najbrže spotoma linčalo. Predsednik sodišča bo lord Birkenhead, v sodišču bo zastopanih petero velesil po svojih sodnikih. Vsaka velesila bo poslala po enega. Obtožba se omejuje na kršenje nevtralnosti Belgije in Luksemburga. Obravnava bo javna. Cesar dobi nemškega zagovornika. V Parizu so nezadovoljni s procesom ter protestirajo zlasti proti namenu, poslati bivšega nemškega cesarja v prognanstvo na Sv. Heleno. Boje se, da bi vzbudilo to spomine na Napoleona in da bi obdali Nemci bivšega svojega cesarja z vencem mučeništva. Nizozemska dela neprilike glede izročitve Viljema ter bi bila očitno zadovoljna, če bi pobegnili.

Ruske zahteve glede Carigrada.

Pariz, 11. julija. V imenu ruske vlade v Sibiriji so predložili knez Lvov, Sasonov, Maklakov in Čajkovski predsedstvu mirovne konference noto, v kateri precizirajo stališče ruskega naroda glede delitve turške države. V noti dokazujejo veliko politično in gospodarsko važnost Dardanel za ruski narod in zahtevajo, da se Rusiji prizna mandat za kontrolo dardanelskih morskih ožin. Glede Carigrada izjavlja ruska nota, da so ruski vladni krogi zadovoljni, ako se to mesto z okolico internacionalizira. V mednarodni upravi tega mesta pa je treba Rusiji priznati pristojeci ji vpliv. Nadalje zahteva Rusija, da se ji prizna protektorat nad Armenijo, kateri mandat je Rusija že od nekaj izvrševala. Francoski politični krogi so naklonjeni ruskim zahtevam.

Dnevne vesti.

Celovec. V zadnjih dneh opažamo tukaj zopet neko mrzlično nervoznost, ki razburja kri celovškega prebivalstva. Vzrok temu so morebiti pogovori, ki se vrše med Nemci in Jugoslavani v pričujočnosti antantne komisije glede usode Celovca. Velika tajna leži nad temi pogovori, tako da ni mogoče zvedeti ničesar pozitivnega. In prav vsled tega krožijo po mestu razburljive vesti, ki dajejo povod različnim tolmačenjem. Dunajski časopisi so v nedeljo raznesli novico, da bi morali Jugoslavani v pondeljek dne 14. t. m. zapustiti Celovec in sicer ob 5. uri popoldne. In res so bili nekateri Celovčani tako naivni, da so z urami v rokah čakali odhoda Jugoslovancev. Aber sie ziehen nicht ab — die (Nočejo oditi —) Tako so pisale nekoč Fr. St. Celovski nemški listi so sploh dobili v zadnjem času neko čudno korajžo, da rovarijo in ščujejo proti nam in naši vojaški upravi na vse mogoče načine. Celo iz listnice uredništva se zaletavajo v nas, misleč, da bo to ušlo vsevidnemu očesu cenzorja. Najbolj jih peče novi nemški list „Klagenfurter Nachrichten“, ki je pisan stvarno in v zelo pomirljivem tonu ter pridobiva vsled tega

na učinkovanju in številu čitateljev. Posebno se odlikuje v rovarstvu in ščuvanju Kärnt. Tagbl. ki je v tem oziru prevzel nekako ulogo prejšnjih Fr. Stimmen. Splošno je opažati, da se skoro vsi trezno misleči Celovčani nagibljejo k Jugoslaviji. Posebno se boje povratka razuzdane Volkswehr! Zato niso redki slučajji, da izjavljajo posamezniki in cele skupine željo in prošnjo, naj vendar Srbi ne zapuste Celovca. Nekateri tožijo, da so živila predraga, zlasti meso. Na gornjem Koroškem pa sploh nimajo mesa ter so bili radi tega prisiljeni vpeljati 3 brezmesne tedne. Pred 2 tedni so se pojavile v nekaterih pekarnah žemlje. Celovski magistrat je takoj strogo prepovedal izdelovanje tega peciva, ker se menda boji, da bi se Celovčani ne okužili in navzeli z žemljami jugoslovanskega mišljenja. Drugače vlada v mestu najstrožji red. Zasluga za to gre v prvi vrsti naši policiji, ki sestoji večinoma iz goriških beguncev in zelo vestno opravlja svojo službo.

Odvetnik dr. Müller se je z ozirom na sedaj otežkočeno vožnjo v Celovec odločil, da uraduje več dni v tednu, kakor potreba nanese, v Pliberku. Tam ima sedaj začasno pisarno. To naznanjamo občinstvu s tem, da g. dr. Müllerja, ki je pri naših ljudeh še vedno v najboljšem spominu, toplo priporočamo.

Okrajni glavar Rainer, ki je svojčas bežal pred Jugoslavani ter se nato zopet vtihtapil v Celovec, je bil v torek dne 15. t. m. od vojaške oblasti izgnan za demarkacijsko črto, ker je hujskal in deloval očitno proti ukrepom tukajšnje vojaške uprave.

Sumljivo. V torek dne 15. t. m. je zgorelo v eni celovških garaž sedem jugoslovanskih vojaških avtomobilov. Kdo jih je sežgal, preiskava še ni dognala.

Pomnožitev osebnih vlakov na progi Jesenice-Borovlje. Z 3. julijem t. l. se je vpeljal na progi Jesenice-Svetnavas-Borovlje dnevno redno še drugi par osebnih vlakov št. 18/2023 in 2014/13 z neposredno zvezo v oziroma iz Ljubljane. Odhod iz Jesenic 22, prihod v Borovlje 23:42, odhod iz Borovelj 7:43, prihod v Jesenice 9:45

Petdesetletnica. Petdesetletnico mašniškega posvečevanja praznujejo dne 25. julija stolni sholaster dr. Josip Somer in stolni kapitularij Janez Vidovic ter župnik na Otoku Josip Peterman.

Klopinjsko jezero. (Veselica.) V nedeljo, 20. t. m., se vrši na Klopinjskem jezeru pri Sinčivasi v prid koroškim invalidom velika ljudska slavnost, pri kateri sodeluje vojaška godba in razni pevski zbori. Na vspeh so: Godba, petje, srečolov, šaljiva pošta, veslanje za dobitke, plezanje na mlaj in ples. Vstopnina 1 krona za osebo, preplačila se z ozirom na dobrodelni namen hvaležno sprejemajo. Začetek ob 14. uri. V slučaju nengodnega vremena se vrši slavnost prihodnje nedelje.

Za staroslovensko bogoslužje je sklicana na dan 15. t. m. v Zagrebu konferenca vseh škofov iz kraljestva SHS.

Dopisi.

Naši ujetniki v Italiji. V kako žalostnem stanju se nahajajo naši ujetniki v Italiji, je razvidno iz dopisnice, ki mi jo je pisal prijatelj Ladrant Ožbej, doma iz Prevalj na Spodnjem Koroškem. Prijatelji, tovariši, ki ga poznate, pišite mu, da bi mu vsaj malo olajšali žalostno ujetništvo, kjer vzdihuje v strašnem domotožju, ki se zrcali v nastopni dopisnici: Srčno pozdravljen z daljne tujine! Glej, kako daleč me je pripeljala usoda. V tujini trpim in vzdihujem sedaj že tako dolgo. Dolgčas mi je, toži se mi po mili domovini, po dragih ljubečih obrazih. Gine mi najlepši čas življenja, oh, to je bridko. Pozdravi mi mojo ljubo mamico! Spominjaj se ubogega Ožbeja! Njegov naslov: Ladrant Ožbej, Alfieri, Finalmarina, Prov. Genova, Rep. Uffic. prigioniere di guerra.

Borovlje. (Veselica.) V nedeljo, dne 13. t. m. se je vršila v Justovi gostilni velika narodna veselica. Prostori so bili zelo okusno pripravljene in okinčani s cvetjem in zastavami, tudi trg je bil v zastavah. Ob 4. uri popoldne so igrali tamburaši „Lepa naša domovina“, nakar je g. prof. dr. Mišič govoril o trpljenju in vstajenju koroških Slovencev. Č. g. župnik Trunk je poročal o delovanju naše jugoslovanske delegacije v Parizu in o težavah, s katerimi se ima le-ta boriti. Toda vseeno nam ni treba obupati, če bi tudi prišlo do plebiscita ali ljudskega glasovanja. Samo to je potrebno, da se smotreno za to pripravimo in ne držimo križem rok. — Nato je zopet sledilo petje in tamburanje; velik užitek nam je pripravil umetnik na gosli iz Ljubljane, ki nas je s svojim proizvajanjem vse očaral. — Veselice so se udeležili tudi nekateri zmerni Nemci iz Borovelj. Tako je prav! Prihajajte

med nas, da nas spoznate in tako bo sčasoma izginilo sovražstvo, ki je bilo med nami. Bilo je tudi precej vojaštva srbskega in našega. Zvečer pa smo se malo zasukali, prvokrat v svobodnih jugoslovanskih Borovljah. Pri veselici je vladal ves čas največji red.

Borovlje. Svobodni! Prosti smo tlačanstva in preganjanja. Zdi se nam, kakor da bi se vnovič rodili. Kakor povsod v slovenskih krajih, smo i mi trpeli nepopisna nasilstva nemških banditov. Preveč bi bilo, ako bi se hotelo popisati vse podrobnosti ropa in tatvin. Celo posestniki so se v svoji nemškutarski zaslepljenosti spozabili tako daleč, da so kmetom v okolici na zmikaven način odnesli in odpeljali vse, kar se je dalo ločiti. Cele vrste jih je šlo za časa, 4. 5., ko so „osvobojevali“ Šmarjeto, Sele in Št. Janž in vračali so se s polnimi nahrbtniki. Mnogo je sedaj teh junakov zbežalo iz bojazni pred kaznijo z nemškimi tolpani; nekaj so jih poslali čez Ljubelj, več takih judežev pa še hodi tu s pobešano glavo. Kako lepo je sedaj živeti. Rožna dolina se nam zdi še enkrat tako lepa kakor poprej. In ves ta lepi kraj naj bi ostal nemški pohlepnosti? Ne, nikdar! Svobodni smo! Hvala Vam tisočera, brati Srbi! Hvala vsem jugoslovanskim bojevnikom za osvobojenje.

Podsinsjavas v Rožu. Dragi „Mir“! Zelo si nas razveselil pri svojem zopetnem prihodu. Z veliko slastjo smo te prečitali, saj si ti edini naš prijatelj, ki si nas dramil, bodril v časih grozote. Ker si se upal pogledati resnici v obraz in obsojal nemška zlodejstva, si moral v „zapor“ kakor naši zavedni Slovenci. A prišla je zlata svoboda za nas vse. Dal Bog, da za vedno! Na predvečer praznika slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda je plapolalo v zrak po naših hribih nebroj kresov, iz katerih je plamtela goreča ljubezen Slovencev do bratov Srbov, naših osvoboditeljev. Pri pogledu teh „lučic“ po divnem Rožu, je navdajalo svečano čuvstvo slehernega rodoljuba in marsikdo je radostno vzkliknil: „Se žive Slovenci tod in ni se nam treba bati glasovanja. Mnogoštevilni kresovi govore jasno, da hočemo pod majko Jugoslavijo.“

Vidov dan se je tudi izven Celovca pri četah slovesno obhajal. Ljubljanski pešpolk je imel slovesno službo božjo pod milim nebom pri Sv. Tomažu in pri Škofjem dvoru. Poveljniki so razložili vojaštvu pomen dneva. Sploh je opažati med vojaki in oficirji sedaj veliko bolj prijazno razmerje nego v prejšnjih časih. Malo muštranja, zato pa več izobraževalnega in vzgojnega dela. Zanimiv prizor: Ves bataljon leži v nedeljo popoldne v senci na vrhu celovške okolice, vojni kurat pa jim po domače razlaga zgodovinski pomen Gosposvetskega polja.

Št. Jakob v Rožu. (Ljudski tabor.) V nedeljo dne 13. t. m. je bil tukaj velik ljudski tabor z veselico. G. nadpor. Est, ki je vso stvar priredil, je pozdravil navzoče kot zastopnik vojaštva, ki je srečno, da je osvobodilo slovenski Korotan. Naglašal je posebno to, da tudi naših primorskih bratov ne bomo pozabili. Mladi Špicer je nato deklamiral pesem o Jugoslaviji. Glavni govornik g. Špicer je govoril o pomenu dneva, zahvalil se vojaštvu za osvoboditev ter zahteval radikalnih mer za iztrebitev tistih nemčurskih zaleg, ki so nam dozdaj prinesle toliko gorja. Veselica se je obnesla prav izborna. Čisti dobiček je namenjen našim invalidom.

Iz dežele. To be or not to be. (Biti ali ne biti.) Kdo dvomi o tem, da koroška dežela pod Celovcem pripade Jugoslaviji? In potem se bodo tudi Celovčani morali odločiti za Jugoslavijo. Kajti ali naj iz Celovca nastane neznan, brezpomemben kraj, vas ob robu Nemške Avstrije? Ta usoda namreč čaka Celovec, če bi ostal v Nemški Avstriji, medtem ko bi vsa dežela južno in vzhodno od Celovca pripadla Jugoslaviji. Računati pa imamo s tem, da bo tudi dežela morala še prej glasovati, predno se končno javno priklopi k Jugoslaviji. Pred glasovanjem nas ni strah. Komur je znano, kaj nas čaka v Jugoslaviji in kaj v Nemški Avstriji, ne more niti za trenutek biti v dvomu, kako naj se odloči. A prav zato mora biti vsakdo dobro poučen o stanju stvari. Sedaj je čas, da stopi resnica na plan in zasveti kot solnce po vsej deželi. To nalogo ima časopisje. „Mir“ lepo piše, širi resnico, pobija zmoto in laž, ima dosti novic iz vseh delov dežele, a kaj pomaga, če bi še tako lepo pisal, če bi ga pa bralo le preveč omejeno število čitateljev. Treba je, da se razširi. Postali smo Jugoslavani tudi politično, čas je, da najde edini slovenski koroški list pot v vsako slovensko hišo. Zahtevajmo „Mir“ po vseh gostilnah. Gostilničarji so dolžni svojim gostom, da naročijo „Mir“. Razširimo ga, pridobimo mu novih naročnikov, saj velja do Novega leta samo 5 kron. Proti kraju gre doba, ko nam je šlo za biti ali ne biti, za obstoj ali pogin. Še malo časa

in rešeni bomo povsem in trajno. A baš zdaj skrbimo, da se konča zadnji del naše poti v obljubljeni deželi neodvisnosti in svobode srečno za nas. To storimo zlasti tudi s tem, da „Miru“ pridobimo mnogo novih naročnikov, da ga razširimo v vsako slovensko hišo. In sicer takoj brez odlašanja. Zdaj je za nas zadnji „to be or not to be“ (biti ali ne biti).

Pokrče. (Sprememba.) Zakon narave je tak, da po hudi soparici pride nevihta, ki čisti zrak in prinese novo življenje. Bolj kot kdaj nas je tlačila soparica nemštva in nemčurstva, da smo komaj dihal. Kdor se ni podpisal za falirano Nemško Avstrijo, je moral postati junak, celo mučenik. Zbadanja in neresničnih ovadb ni hotelo biti konec. Gorostasne novice so se širile, posebno proti našemu g. župniku in sicer od strani lastnih nemčurških faranov. Posledica tega je bila, da je bil od nemške drhali popolnoma oropan. Ker g. župnik ni bil varen niti življenja, je moral bežati in se skozi cel teden skrivati po noči v tujih hišah. Z naravnost peklenško zlobnostjo so šuntali proti Jugoslovanom, da so prikrili svoja grozodejstva. Soparica je kazala na vihar. In prišel je in izčistil zrak. 29 največjih hujskačev in zapeljancev je pobegnilo, omahljivcem je zaprlo sapo, peščici svojemu narodu zvestih pa dalo novo življenje. In vsi smo deležni blagodejnega preporoda. Prej se je šuntalo, sedaj se dela mirno in smotreno, prej smo bili v vedni nevarnosti, sedaj smo na varnem. Vsi hvalijo dostojnost in discipliniranost slovenskih vojakov. Prej je bilo cele kupe kart, pa nič moke, sedaj pa nič kart, pa cele vagone dobre moke. Ljudstvo že izpregleduje, kje je pravi prijatelj. Zapeljani se vračajo. Število „Mirovih“ naročnikov je poskočilo naenkrat od 10 na 30. Tudi novi list „Korošec“ in „Klagenfurter Nachrichten“ najdejo odjemalcev. Šuntarije in sovraštva smo štiti, saj sta nas privedla na rob propada, sedaj pa si želimo le pouka in gospodarske pomoči. „In vremena bodo tudi Korošcem se zjasnila, jim lepše zvezde kot doslej sijale.“

Rinkole. Dragi „Mir“! Zopet nas obiskuješ in nam prinašaš novice iz cele Slovenije — žalibog ne cele, ker jih še mnogo ječi pod tujim jarmom. Hvala Bogu, da smo že enkrat prosti, kakor mora tudi onim prisijati solnce svobode. Še mnogo dela in trpljenja bomo morali prenesti. Pod švabsko komando nam je šlo, kakor drugod. Slovenska pesem je utihnila. Veselje do dela in petja je izginilo, samo po večerih smo se še fantje na tihem shajali in pomenkovali o žalostnem položaju. Ze smo se jezili na vas, g. urednik, in druge odlične Slovence iz Koroškega, da nam niste vsaj s kakšnim letalom poslali pozdrave in nam kaj poročali. Čisto zapuščene smo se čutili. No, prišlo je kmalu zanesljivo poročilo. To je bila jugoslovanska vojska, katere nas je zopet rešila verig. Bog daj, da za vedno! Sprejem vojaštva je bil navdušen. G. poročniku, poveljniku oddelka, ki je našo vas zasedel, smo zapeli par slovenskih pesmic.

Šmihel pri Pliberku. Kruta smrt nam je ugrabila zopet dva blaga mladeniča. Prvi, Martin Irgl pd. Rožmanov Podlubičem je dal kot vojak dne 29. aprila t. l. svoje življenje blizu Sent Petra pri Grabštanju za našo mlado Jugoslavijo. Šel je prostovoljno v prvi vrsti nad sovražnika, kjer ga je zadelo več strelcev iz sovražne strojne puške, tako da je v dveh urah že izkvravel. Star je bil 21 let, narodno zaveden ter živel pošteno. Njegovo hrabro telo so položili sorodniki k smrtnemu spanju v St. Petru pri Grabštanju. Dal si svoje življenje, dragi Tine, da je tudi tužnemu Korotanu prisijalo svobodno solnce; toda kakor upamo, tebi še lepše solnce sije, še lepša zarja rumeni! Dne 23. junija t. l. smo položili v prerano gomilo 17 let starega bogoljubnega mladeniča Janeza Mert pd. Lipšovega na Bistrici. Bil je zmiraj bolj rahlega zdravja, parkrat se je moral boriti proti hudim boleznim. Lansko jesen ga je položila na posteljo vsem dobro znana „španska“, kateri se je pridružila sčasoma še vodenica, ki jej je sedaj podlegel. Zelo rad je prebiral naše časnike in knjige ter velikokrat sprejemal sv. zakramente.

Uršulska gora. (Kedaj se obhaja god sv. Cirila in Metoda, ali 5. ali 7. julija?) „Mir“ je pozival, naj se žgejo kresovi 4. julija zvečer in res bi se moral po Mohorjevem koledarju in raznih nemških koledarjih god obhajati petega. Družinska pratika pa ga ima sedmega, tudi po naznanilih v Bogoljubu in Glasniku najsv. Src bi se imel obhajati sedmega, v brevirju in v Missale Romanum (v mašni knjigi) je sedmega, Krška in Lavantinska škofija ga praznujeta sedmega, kedaj Ljubljanska, nam ni znano. Mi smo mislili, držimo se cerkve in praznovali smo Cirila in Metoda dne sedmega ter na predvečer zanetili

na gori 2 lepa kresova; in nismo bili sami, zakaj tudi iz doline nas je pozdravljalo čvetero svetlih kresov. Bilo bi pač treba, da se glede praznika naših prvih slovanskih apostolov doseže edinost.

Šmihel nad Pliberkom. Kakor žal povsodi, so tudi pri nas pustili nemški in nemčurški roparji žalostne sledove svoje zverinske kulture. Kot gladni volkovi so planili na vse, kar je bilo vžitnega in porabnega, in česar niso odnesli, pa so razbili. Seveda so morale to divjanje najbolj občutiti cerkev, župnišče in kaplanija. Celu Najsvetejše pred temi razbojniki ni imelo miru. V cerkvi so prestrelili glavna vrata, vlomili dvakrat v tabernakelj, raztrosili Najsvetejše po oltarju in odnesli ciborij, kojega pokrivalo je eden s surovim krohotom vrgel po cerkvi. Istotako so tudi s strelom vlomili v zakristijo, deloma razbili omaro v mnenju, da bodo še ondi kradli. K sreči so našli samo nekaj perila, kar se v naglici ni moglo več poskriti. Ukradli so tudi še en kelih, ki so ga potem v Likebovi gostilni prodajali. V župnišču in kaplaniji pa sploh ni ostalo kaj celega, kar je prišlo tem zverinam pod roke. Človek se je moral zjokati, ko je videl, kako je ondi drugi dan izgledalo. Seveda, kamor svinje vderejo, ondi tudi po svinjsko izgleda. Mnogo škode so napravili tudi uglednemu gostilničarju pd. Šercerju. Vzeli so mu par konjev, popili mnogo vina in pojedli vse meso. Ravnotako so tudi popolnoma oropali g. župana Rudolfa na Bistrici in zlasti so morali mnogo trpeti posestniki Črnko, Svec in Kiln. Takšna je tedaj tista hvalisana nemška kultura! Četudi se je nas Slovence vedno zaničevalo kot neolikan narod, vendar tako nizko še nismo propadli, in ravnoisti Nemci, ki so nas vedno imeli za neumne, naj se grejo kulture in izobrazbe učiti k Slovincem in Srbom. Ne čudimo se, da je tukajšne Nemce same sram.

Sele. Na eni strani naše vasi stoji križ s sliko kot spomin na turški napad l. 1492. Tudi nemški napad dne 4. maja bi zaslužil, da se ohrani njegov spomin še dolga stoletja, ker taki divjaki še celo Turki niso bili, kakor je bila pijana in sestradana nemška druhal ta dan. — Osvobojenja naše domovine se je udeležilo tudi kakih 30 naših vojakov domačinov, ponajveč iz Kota, ki so od Ljubelja sem vodili jugoslovanske čete in zaprli na Bajtišah Nemcem povratek. V Kotu pri Hajnžu so bili v boju z našimi ranjeni trije nemški orožniki, na cesti med Malimi in Velikimi vrati je padel boroveljski stražmojster Črešnik, zagrizen nasprotnik, od naših zadet v glavo. — Naše ljudstvo se veseli, da je rešeno nemških roparjev. Le par zasleplencev na tihem žaluje za njimi, ker še vedno menijo, da je na svetu največja sreča biti suženj Nemcev. No, nemčurstvo je pač huda bolezen, ki se ne da pregnati iz krvi. Kakor pijanec, se tudi nemčur šele spreobrne, kadar se v jamo zvrne.

Sele. Med svetovno vojno smo bili Selani večkrat veseli, da čepimo tako vstrani med gorami. Sedaj pa smo doživeli vojsko na lastnih tleh. Že od januarja do začetka maja smo bili na „fronti“, ker je na Bajtišah že stala nemška straža, a kaj hudega to še ni bilo. Nepozaben pa nam ostane letošnji god sv. Florijana. Zgodaj v jutru tega dne so nas nemške in nemčurške tolpe, okoli 400 vojakov in civilistov iz Borovelj in drugod, hotele obkoliti od vseh strani, k sreči pa jih je zapazil v gozdu 12letni Husov Marka, še predno so nam prišli za hrbet. Tedaj jim je naša mala posadka, broječa 30 mož pod poveljstvom vrlega nadporočnika Wuteja prva poslala svinčne pozdrave, potem pa se je brez izgub srečno umaknila čez gore v Korte. Nemci so imeli 1 mrtvega in 2 ranjena, od Selanov je bil nevarno ranjen Janez Čertov, ki je čez dva dni umrl v bolnišnici. Streljali so Nemci tudi za bežečim župnikom, pa nič zadeli, enako tudi na župana in par drugih. V vas so prihrumeli kakor divje zverine in so tudi po divjaško nesramno ropali. Najhuje so oropali Mažejevo hišo in župnišče, mnogo škode so naredili tudi v cerkvi, šoli, pri Husu, Užniku, Grosu, Zvrh. Mlečniku, več ali manj tudi pri drugih posestnikih. Z njimi so prišle iz Borovelj tudi ženske, ki so ostale ob robu gozda in tam sprejemale od mož in ljubčkov, kar so ti naropali po naših shrambah. Od Mažeja in župnišča pa so vozili v Borovlje kar cele vozove. Okoli 20 naših mož in mladeničev so odgnali v Borovlje in odtod v Celovec. Bil je to zanje pravi križev pot. Tako nepopisno surove in divjaško so grede ravnali z njimi, kakor znajo ravnati pač samo koroški nemčurji. Oddelek „nemških“ vojakov, doma iz Borovelj, Podlublja in Žihpolj, je ostal v Selah in se prijetno utaboril v župnišču. Obnašali so se kot gospodarji celega sveta, tratili so municijo s streljanjem za kratek čas, ustrelili in pojedli 1 svinjo, 6 ovac in 1 junca, hodili v razne hiše jest in ropat. Precejšnje število glav goveje živine je romalo

iz Sel. V sredo pred Vnebohodom so se oglasili iz Šajde Srbi. Tedaj je tem Nemcem, prej takim junakom, korajža ušla v hlače, po noči in drugo jutro pa so jo popihali nazaj ravno tam, odkoder so prišli. Kako smo se razveselili in oddahnili, ko je prihajala prva srbska patrolja po dolini proti cerkvi. Kot bratje smo se pozdravljali veselo se svobode in upajoč, da Nemci ne bodo več tlačili trave po naših tleh.

Železna Kapla. (Petrov dan in drugo.) Naš trg je bil na Petrov dan zelo okusno okrašen z mnogoštevilnimi zastavami in zastavicami. Pohvalno moramo omeniti tudi lojalnost nekaterih Nemcev, ki so v proslavo tega dne okinčali svoje hiše. Grajati pa moram slučaj, da je neki gospod prišel k slovesni božji službi s 6 avstrijskimi kolajnami. Če se mu že tako dopadejo, naj jih da v okvir doma, na zunaj pa se naj z njimi ne pokaže, ker vsi dobro vemo, da nas spominjajo te kolajne le na temne čase naše sužnosti. Kako nam je bilo prijetno slišati po božji službi mesto prejšnje cesarske pesmi našo milodonečo: Lepa naša domovina. Drugi dan, v nedeljo, so naše narodne gospodične prodajale cvetlice ter nabrale v prid naših invalidov okoli 400 K.

Prevalje. Krasen je bil večer pred praznikom naših apostolov, sv. bratov Cirila in Metoda. Venec kresov je obdajal našo prijetno dolinico. Radostno so odmevale mile slovenske narodne pesmi z bližnjih hribov. Vmes pa so doneli mogočni strelji topičev od vseh strani, pozdravljali sv. brata in naznanjali njih praznik. Pozno v noč je trajal lep pozdrav sv. Cirilu in Metodu. Po tisoč letih suženjstva in trpljenja, krivice in nasilstva smo dosegli svojo svobodo, katero sta nam že oznanjevala naša blagovestnika. Gotovo se danes z nami vred radujeta, ker danes prvič vidita in slišita praznovati svoj god od svobodnih Slovanov in posebno Slovencev. Res, krasen je bil prvi predvečer sv. blagovestnikov v svobodni domovini.

Mohliče. (Razno.) Rojstni dan kralja Petra smo pri nas praznovali s slovesno službo božjo, kateri se je udeležila šolska mladina pod vodstvom učiteljskega obojja. Po cerkvenem opravilu so bile molitve za kralja, srečen mir in za našo drago jugoslovansko domovino. — Letina je letos precej dobra. Posebno ozimno žito obeta obilo zrna. — Ljudstvo se je sedaj pomirilo ter je veselo, da je konec nemškemu divjanju. Največji hujskači in roparji pa so zbežali k Nemcem, kjer jim želimo vedni ostanek.

Guštanj. 12. t. m. bila je slavnostna služba božja za kralja Petra I. Pel je možki zbor čitalnice. Po maši so imeli guštanjaska in tolstovrška občina slavnostno sejo, kjer se je odposlala vdanostna brzojavka. Brzojavka guštanjanske občine se glasi: V slavnostni seji občinskega odbora trga Guštanj Koroško izraža v imenu vsega prebivalstva udanosno izjavo z željo, da nam Bog ohrani še mnogo let osvoboditelja Korotana, kralja Petra I., vladarja Srbov, Hrvatov in Slovencev. Občinski odbor Guštanj. Pri isti seji se je sklenilo, da dá občina 200 K za spomenik od nemške soldateske ustreljenega Srba na občinskem dvorišču dne 6. maja.

Guštanj. 12. 7. je v farni cerkvi Guštanj in gradu Javornik plapolala slovenska trobojnica in sicer prvokrat, odkar stoji to poslopje; razobesiti je pustil guštanjaski gerent g. Franc Lečnik.

Guštanj. (Izlet na Uršulsko goro.) Zopet smo koroški Slovenci doživeli par veselih uric med našimi brati in sestrami iz zelene Štajerske. Kakor je bil že v raznih listih napovedan izlet od Mariborčanov, se je vršil izlet dne 12. oziroma 13. t. m. Pripeljali so se v lepem številu v Guštanj. Tukaj smo jih imeli čast sprejeti na čelu g. Oseta. Podali smo se skupno na Malgajev grob, katerega so zelo lepo ovenčale pod vodstvom gospe Oset-ove naše zavedne dame. V lepem številu smo se potem napotili proti gori. Dospevši na njo, smo zagledali z radostnim srcem, da nismo sami, ampak prehiteli so nas že naši bratje in sestre iz Pliberka in Slovenjega Gradca. Posebno zadnji so nam nudili prav mnogo užitka s svojim krasnim petjem. Tebi pa izborni tenorist se najbolj zahvaljujemo, ker si marsikaterega s svojim čistim glasom uspaval. Vsa zasluga pa gre našem oskrbniku prejšnje nemške kočje, ki je preskrbel in očistil prostore, kjer smo se lahko odpočili. Vsa čast planinskemu društvu, da je izbrala za upravitelja takšnega moža. Nudil se nam je krasen razgled po naši mili domovini in z lepimi spomini smo te zopet zapustili, ti planinski biser. Na sredi pota smo se ločili od mariborskih izletnikov in v slovo je zadonela po planini naša krasna himna: „Lepa naša domovina“. Še enkrat izrekamo vsem izletnikom: Iskrena hvala in na veselo svidenje! Guštanjaski Slovenci.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: K 15.000.000.

Rezervni zaklad: K 4.000.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun. Nabavo in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke, promese k vsem žrebanjem.

Črna. (Prošnja.) Kmetje-najemniki poddržavljenih oz. sekvestriranih veleposestev hodijo v enomer popraševati, kam se naj obračajo v svojih najemniških zadevah. Neki g. Tavčar ima to stvar v rokah, toda do danes še ni nobeni oblasti padlo v glavo, da bi bila naznanila njegov sedež, oziroma naslov te komisije. Pisma, ki se nanj pošiljajo, gredo v Velikovec, od tam v Celovec in priromajo navsezadnje nazaj s pripombo, da ga ni nikjer. Morda bi se dalo poizvedeti, kje je dotični urad. Gremo kmetu na rokel Kmet.

Raznoterosti.

Celovec na razpotju. (Iz govora podpred. dr. Žerjava na shodu zaupnikov JDS.) ... Severna meja je bila skoro neprestano v ognju. Najhujše je pekla koroška rana. Danes smo v Celovcu. Naši upravi priznanega dela Koroške ne izpustimo nikdar več, pa naj to stane kar hoče. Celovec je na razpotju: ali hoče postati bogato mesto z zagotovljeno enakopravnostjo v naši kraljevini, ali pa mesto prosjakov v Nemški Avstriji, kjer bodo prazne hiše žalovale za slovenskim zaledjem ...

Vdanostna brzojavka deželne vlade — kralju. Predsednik Deželne vlade za Slovenijo dr. Janko Brejc, je poslal na kabinetno pisarno kralja Petra nastopno brzojavko: Vašega Veličanstva rojstni dan praznuje danes prvič z zanosom in radostjo celokupna Slovenija. V imenu Deželne vlade za Slovenijo, njenih poverjeništev, oddelkov, uradov ter vsega prebivalstva Slovenije polagam pred Vašega Veličanstva jasni prestol izraz verne zvestobe in iskrene vdanosti z vročo željo za Vašega Veličanstva in kraljevske hiše blaginjo in dobrobit ter za prospeh, veličino in srečno bodočnost našega za vedno svobodnega troimenskega naroda. — Predsednik Deželne vlade za Slovenijo dr. Janko Brejc.

Vojna škoda v Mežiški dolini. Uradne komisije so doslej dognale, da znaša v koroških občinah Spodnji Dravograd, Ojstrica, Ojstriški vrh, Guštanj, Kotlje, Prevalje, Možica, Črna, Muta ter v občinah Vuzenica in Slovenji Gradec na Štajerskem vojna škoda okoli 7 milijonov kron. Od teh je škoda povzročena po Jugoslovanih samo kakih 300.000 K, vso drugo škodo so napravili nemški boljševiki. To je približno tako, kakor da bi nam Nemeč vzel tele, mi pa njemu eno kuro.

Cela vas zgorela. Vas Zagradec (župnija Žalna) na Dolenjskem je popolnoma zgorela. 30 posestnikov je ob celo premoženje.

Listnica uredništva.

Radi velike množine krajevnih dopisov, ki bi sicer zastareli, smo topot opustili podlistek in druge članke; opozarjamo dopisnike, da pišejo na eni strani in se podpisujejo s polnim imenom.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjau.

Odgovorni urednik: **Otmar Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Vino iz Slovenskih goric
pristno od pridelovalcev
posreduje **Vincenc Simonič**, Sv. Urban v Slovenskih goricah.

Odvetnik dr. Müller

uraduje sedaj

začasno v Pliberku

in zastopa po vseh sodnijah.

15.000 deščic za streho
(Dachschindel) ima na prodaj
Franc Lajčaher
Kotmaravas.

Ave, Wilson,

Sloveni Carantani morituri Te salutant!

SLOVENSKI KOROTAN.

Sestavil

dr. Moravski.

Izdalo in založilo

Slovensko zgodovinsko društvo za Koroško.

1919.

Knjigo je ob izidu zaplenila
nemška koroška deželna vlada.

Cena broš. 4 K.

Naprodaj ima: **Josip Vajncerl**, trgovina s papirjem, Celovec, Velikovška cesta 5 (hotel Trabesinger) in podružnica v Pliberku.

Dopisujte redno za „Mir“!

Najbolje milo znamke „Srna“

izdeluje

Tvornica mila in sode
Ignac Fock, Kranj.

Poskusni zavoji à 4 1/2 kg vsebine po pošti.

Čevlje,

fine, moderno izdelane, in

sandale

ima v zalogi in jih razpošilja po poštnem povzetju

mirenska „Čevljarska zadruga“
v Vrbovcu pri Mozirju.

Čevlji so iz lahke ševro-media kože, boksa in teteline. Dobite visoke, nizke in salonske moške, ženske, deške in otročje čevlje ter sandale.

Cene usnja se dvigajo, zato naročite čimprej!

Pri večjem odjemu primeren popust!

Prodajalna tudi v Celju „Narodni dom“.

Zmerne cene!

Zahtevajte cenike!

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihе, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi **oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.**

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica v Št. Janžu,

registrovana zadruga z neomejeno zavezo,

vljudno vabi na svoj

redni občni zbor

kateri se bo vršil

v nedeljo, dne 20. julija 1919,

ob 3. uri popoldne,

v gostilni pri Tišlarju v Št. Janžu.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva in računskih pregledovalcev, ter odobritev računskega zaključka za leto 1918.
2. Sklepanje radi čistega dobička.
3. Volitev odbora in računskih pregledovalcev.
4. Raznoterosti in nasveti.

Načelstvo.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.